

Nagihan Dermancı

Baktığım Her Yerde

Eksik Parça Yayınları

Edebiyat/Öykü

Baktığım Her Yerde
Nagihan Dermancı

Copyright © 2025, Eksik Parça Yayınları.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Editör: **Zafer Köse**
Dizi editörü: **Demet Çaltepe**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarım: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5874-57-3

Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Nagihan Dermancı, 09.10.1980 de Akşehir’de dünyaya geldi. İlk, orta ve lise eğitimini Akşehir’de tamamladı. 2002 yılında Gazi Üniversitesi Tarih bölümünden mezun oldu.

Halen özel bir kurumda öğretmenlik yapmaktadır.

Kafa Dergi, İshak Edebiyat, Öykü Gazetesi, Litera Edebiyat, Novellus Edebiyat, Mahal Edebiyat, Lento Dergi ve Edebiyat Haber’de öyküler yazdı.

2025 Seyhan Livaneli öykü yarışmasında birincilik kazandı.

Canımın iki yarısı
Arif Göktuğ ve Aziz Gökberk Dermancı'ya...

SEVMekten KİM USANIR?

*“Dünya taşların bile beşiğiiken
Tanrı çocukları yalnız bırakmaz değil mi?”
Şükrü Erbaş*

Ne zaman başladı hikâyem? Annemin mülteci yüreği sahile vurduğunda mı yoksa halamın yanında yerim kalmadığında mı?

Mutfaktan sesi geliyor Seher Sultan'ın. İçli içli söylüyor. “Sevmekten kim usanır. Tadına doyum olmaz...” Burnu tıkanmış. Sesi yürek burkuyor. Birazdan şarkıya eşlik edecek hıçkırıklarını içim sıkılarak bekliyorum. Sessiz evimize akşamın kasveti çöküyor. Evin bütün odalarına tarçınlı kurabiye kokusu sinmiş. “Hangi gönül uslanır, ahh...” Sanki şarkının değil başka bir acının, bir bedduanın ahı. Hiç kimseyi sevmiyor gibi hep soğuk buz gibi bakıyor. Ama bu şarkıyı çok söylüyor. Pencere kenarına geçip sokakta oynayan çocuklara bakıyorum. Beni sokağa çağırıyorlar artık. İzin vermiyor halam. Bazen “Üstün kirlenir.” diyor, bazen “Küfrediyorlar.” diye açıklıyor. Ama ben biliyorum nedenini, çocukların bana bilmediğimi sandığı şeyleri söylemesinden korkuyor. Gözünün önünden azıcık ayrılısam halamın aklı çıkıyor: “Peri, Periiii!” Başıma bir şey geldi sanıyor.

Süzme mercimek çorbası yapıyor özene özene. İçine baharatlar koyuyor. Burnumu yaklaştırıyorum, kaşınıyor. “Böyle yemem.” diyorum. “Annem...” Yüzüne bakmadan konuşunca cümleyi tamamlayabiliyorum: “...böyle yapmazdı.” Gözlerine baksam yarım kalıyor söyleyeceklerim. Kaşlarını kaldırıyor. Koca-

man açıyor gözlerini. Kırmızı başlıklı kızı bekleyen kurt. O zaman eksiliyor annem, ufalıyor, yitip gidiyor söyleyemediğim cümlelerde. Boğazımda bir yumru, yediğim bir şeyi yutamamışım gibi...

Komşumuz Aysel ablaya anlatırken duyuyorum. “Kardeşimi mahvetti. Keşke bana yapmasalardı.” diyor. Babam arada uğruyor. Akşamdan kalma. Halam acı bir kahve yapıyor ona, yudumladıkça aralarındaki bağlar geriliyor. İkisi de birbirini suçlamak istiyor. Bakışlarından, hareketlerinden fark edebiliyorum bunları. Ama fincanın desenlerine bakıp susuyorlar. Akşamın kızılığında geliyor babam, gecenin karanlığında bekçilik yaptığı fabrikaya gidiyor. Sessizliğe bakarak içip içip sızdığını biliyorum. Babamın âdemelması oynuyor. Kusamadığı her şeyi orada biriktirmiş ne aşağı iniyor ne yukarı çıkıyor... Sesi ve elleri titriyor. Babam, “Bu kız...” derken “Kalsın.” diyor halam usulca. Ben kitaplara dalıyorum. Nazlı nazlı süzülen bulut oluyorum kitabın içinde. Anne mi görüyorum tepede bir yerlerde. Kırmızı elbisesinin eteklerini toplamış, engin denizde yürüyor.

Eniştemin ne cenazesi oldu ne taziyesi ama “Öldü.” diyor halam onun için. Kucağına alırdı beni, hatırlıyorum. Saçlarımı okşardı. Gözlerinde parlak hareler ışıldardı. Baba misali sarardı kollarıyla, içimde şefkat. Konuşmaya başladı mı gür sesi odalarda dolaşırdı. Bayramlarda yeşil ve kırmızı paralar verirdi kocaman elleriyle. “Akoğlan” derlerdi ona. Bir gün annem de demiş. Rüyasında. Eniştemle annem birlikte kaçmadan, ben halamlara yerleşmeden evvel. “Yapma Akoğlan.” demiş. Gördüm ben de kulaklarını annemin dudaklarına yaslayıp dinledi babam. Sonra sar-sarak uyandırdı. Annem ağladıkça babam daha çok kızdı. Yemek yemesine kızdı, su içmesine... Hızlı yürümesine, hele ki kırmızı elbisesine en çok. Eline bir makas aldı, elbiseyi kırpık kırpık etti.

Halam o zamanlar Adile Naşit tatlılığındaydı. Yüzü hep gülerdi, gülerken de göbeği hop hop ederdi. Şimdilerde göbeği hıçkırıklarına eşlik ediyor. O ağladıkça ruhum daralıyor. Aysel abla ile pencerenin önünde oturuyor. Kendi kendine konuşuyor. Fısıltıları evin içinde bölünüyor, bölünüyor, bana yetişmeden yok

oluyor. Halam, “Öldü artık o benim için!” diye bağıyor. Aysel abla, “Hep o orospunun başının altından çıktı bu işler. Koskoca eniştem... Elinin kiri.” diyor, “Saçında olmasın da bağında olsun.” Aysel abla kocasını anlatıyor teselli olsun diye. Kumar oynadığını, eve pek uğramadığını. Anlatırken gülüyor, “Kadifeden kesesi, kahveden gelir sesi... Benim türküm.” diyor. “İnanmazsın abla,” diyor, “çay bardaklarımı ortaya koyup onlar için bile zar atmış.” Tiz bir çılgık kopuyor boğazlarından, kahkaha mı feryat mı anlamıyorum.

Halamın boynundaki Sultan Reşat altını yok ne zamandır. Sultan Reşat altını taşıyan simli halat da. Eniştemin fotoğrafları da. Yastığının yanındaki yastık da. Evde o kadar eksik var ki...

Bana kızdığı zaman ağzının içinde bir şeyler geveliyor. Anası kılıklı gibi bir şey diyor. Anneme çok benziyor muyum gerçekten? Aynada gözlerimi kendimden alamıyorum. Tıpkı annem gibi, çok güzelim. Sadece gözlerim yosun yeşili, onunki kahveydi.

Bir gün, akşamüzeri okuldan eve mutsuz, bezgin dönüyorum. Altıma yapmak üzereyim. Zor çıkıyorum merdivenleri, bacaklarımı sıkarak. Apartmanı patlıcan kızartması kokusu sarmış. Kapıya yaklaşınca annemin sesini duyuyorum. Hıçkırıklara boğulmuş. Halamın konuşmaları iki ucu keskin bıçak. Sesi tiz, ağlamaklı. “Bırakıp giderken düşünecektin. Sen gittin gideli tırnaklarını yiyor, geceleri altına işiyor. İzin veremem görmene, dağılır yavrum benim.” Kapının önünde titriyorum. Sonra sesi alçalıyor.

“Hasan nasıl?” diye kekeliyor halam. Annem, “Olamadık.” diyor.

Tiz acılı ses bağıyor: “Çık evimden yalancı orospu!”

Halamın o korkunç sesinden ben de korkuyorum. Bir iki damla hücum ediyor külotlu çorabıma. Bir kat yukarı çıkıyorum. Annemi hem görmek istiyorum hem de ondan kaçmak. Kapı çarpıyor. Hızlı adımların ardından derin bir sessizlik apartman boşluğunu dolduruyor. Sonra ayaklarımdan ıslak bir sıcaklık süzülüyor.

O akşam evde hiçbir şey yenmiyor. Aysel abla da gelmiyor. Yorganın altına giriyorum. Gözyaşlarım yastığı ıslatıyor. Tanıdık

bir ses duyunca ağlamayı kesiyorum. Babam elinde küçük bir valizle çıkagelmiş. Bizimle vedalaşıyor. “Varınca ararım.” Bu onu son görüşüm. Seyrelmiş saçlarına aklar düşmüş, kamburu belirgin bir fotoğraf karesine dönüşüyor hayatımda.

Halam saçındaki beyazları bulup çekme görevini veriyor bana. “Ama kırışıklıklara çare yok, yaş gidiyor.” diyor, ağlamaklı. Bir gün külotumda kan görüyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Eteğime bulaşıyor çoğalınca. Ağlıyor halam. O gün aramızda bir milat oluyor. “Anan gibi oranı buranı açma. Kösnülü gülme, kırılarak yürüme, cama çıkma, eve geç kalma.” Ömrümün baharı ama kışı yaşıyorum. Formamın altına, güne giden menopozlu kadınlar gibi opak çorap giyiyorum. Yaşımın insanı gibi davranmama izin vermiyor. “Kaşını alamazsın, komşuya çıkamazsın.” Ölmeyi düşünüyorum sık sık. Derslere sarılıyorum, evden kurtuluşun ipi, sınavı kazanmak. Babam da annem de bir daha hiç aramıyor beni. Halamın ağlama krizleri de yok artık. Duvar misali dümdüz, hissiz. Dudağını aşağı sarkıtan iki hüznü çizgi olarak kalıyor o günler.

Sınavdan bir gün önce kapı çalıyor. Üst üste. Hışımla açıyor halam. Bir adım arkasındayım. Lacivert üniformalı iki polis. Terle karışık deterjan kokusu aramızda. Telsizlerin sesini duyan Aysel abla iniyor hemen aşağı. “Teşhis için.” diyor polisler. Yakası açık geceliğinde göğsü inip inip kalkıyor halamın. “Gelemem.” diyor. “Ben gelirim.” diye atılıyorum. Kolumdan tutuyor halam.

Ertesi gün bütün gazetelerin üçüncü sayfasında annemin fotoğrafı basılıyor. Tanıklardan biriyle konuşmuşlar. Köprünün üstünde sık sık saatine bakıyormuş. Birini mi bekliyordu acaba? Kıyıda öylece yüzüstü, kırmızı elbisesiyle uzanıyor. Saçları kum içinde. Kim yıkayacak şimdi onu? Üzerine yapışmış elbisesini kim çıkaracak? Kederim göğsüme sığmıyor. Konuşurken keke liyorum. Karanlık rüyalar görüyorum geceleri. Ter içinde uyanıyorum. Sonra tekrar dalamıyorum. Seher Hanım’ı yersiz bir neşe ele geçiriyor. Durgun hali çözülmüş. Evi tertemiz paklıyor. Neşesine eşlik eden şarkılarla pastalar yapıyor, börekler açıyor. Saçla-

rına bigudiler sarıyor. Beklediği biri var, sık sık pencereye çıkıyor.

Yanılmıyor. Sessiz telefonlar geliyor eve. Halamın sapsarı kesildiği uzun dinlemeler, odadan çıktığımda fısıltılı konuşmalara dönüyor. Ahizeyi tutan eli titriyor. Ama etekleri şıkır şıkır. Sık sık çarşıya gidiyorum diye evden çıkıyor. Yeni giysiler alıyor, topuklu terlikler. Diğerlerini benden saklıyor. Dantelli külotları çekmelerin altına sokuştururken görüyorum. Kamburu düzeliyor, gözleri ışıltıyor. Onu böyle gördükçe topuklarımdan başlayan bir sıcaklık yayılıyor vücuduma. Nefret ediyorum her şeyden. En çok babamdan. Onun kızı olduğum için lanetler okuyorum. Büyüdüğüm eve minnetim siliniyor. Halamın, yıllardır titizlendiği hiçbir şeyi önemsemiyorum. Onu memnun etmek için parmaklarımin ucunda yürümüyorum. Sofraya yardım etmiyorum. Toz almıyorum. Bana aldırıyor. Görmüyor hatta.

Bir gün eniştem çıkageliyor. Saçları bembeyaz, elinde derisi pul pul bir valiz. Kıyamet kopacak diyorum. Halam içeri buyur ediyor. Gelen telefonların kime ait olduğunu anlıyorum o an. Şaşkınlığından mı ne eve girer girmez koridordaki dolaba çarpıyor eniştem. Üzerindeki eski şamdan sallanıyor, hiçbirimiz yetişemiyoruz, düşüyor. Hiç istifini bozmadan şamdanı düzeltiyor eniştem, sanki hiç gitmemiş gibi. Eğri de olsa mumları yerleştiriyor. Simetri takıntısı olmasına rağmen Seher Sultan hiç rahatsız olmuyor. Kıymetli misafirine başlarda biraz kırgın tavırları. Sonra o da geçiyor. “Akoğlan.” demiyor da artık beyazlayan saçlarından dolayı, “Gümüştüm.” diyor.

Kızarmış ekmeğe sürdüğü reçeli uzatıyor kocasına. Fokurdan çaya bakıyorum. Ne çok severim kokusunu ama içimde bir huzursuzluk var. Onlarda ise abartılı bir neşe. Radyoda Müzeyyen Senar başladığında, Seher Sultan elini sahneye çıkmışçasına sallıyor: “Dalgalandım da duruldum, koştum ardından yoruludum, binlerce güzel sevdim de sevdim de en son sana vuruldum.” Sevmekten usanmayan gönülleri birleşmiş. Ben ise kimseyi sevemiyorum. İştahsız bakıyorum sofraya ve onlara. Bakışlarımdan huzursuz oluyorlar ama kahvaltılarına devam ediyorlar.